

Olin 14-vuotias ja juuri voittanut Suomen mestaruuden yleisurheilussa ikäsarjassani. Olin myös kasvanut yli 10 senttiä viimeisenä vuonna ja kasvukäyrät näyttivät lähemmäs 190cm pituuksia, mutta kuukautisia ei kuulunut. Parimetrinen isäni patisti minut lastenlääkärille pituuskasvun jarrutushoitoon ja sain vahvan hormonikuurin vuodeksi kasvun lopettamiseksi. Pituuskasvu loppui, mutta kuukautiset eivät alkaneet. Lääkärin loppuarvioinnissa mainitaan vain lyhyesti ”*edelleenkin ei menarchea, se liittyyne voimakkaaseen kestävyysharjoitteluun*”.

Hormonihoidon jälkeen kroppaan kertyi nestettä ja urheiluharrastus kärsi kovasti. Urheilun kautta tapasin erinomaisten lääkärien, joka edellisen loppuarvioinnin perusteella passitti minut välittömästi gynekologille. Saamillani hormonihoidoilla pitäisi alkaa kuukautiset harjoitusmääristä riippumatta. Gynekologi ei löytänyt kohtua ja varsinkin pian diagnoosi oli täydellinen androgeeni insensitiivisyys.

Diagnoosin jälkeen istuimme lääkärimme kanssa ja keskustelimme asiasta. Hän kysyi tarvitsemmeko psykologia. Minä en halunnut psykologia, mutta halusin tietää voitinko yleisurheilun Suomen mestaruuden vain sen takia, että minulla on XY-kromosomit? Koska androgeeni resistenssi estää mieshormonin vaikutuksen, se ei vaikuta suorituskykyyni. Olin helpottunut. Olin myös helpottunut, ettei minulle koskaan tulisi kuukautisia. Ensimmäisillä koulukavereilla ne olivat alkaneet jo alle 12-vuotiaana ja olin odotellut niitä useamman vuoden pelon- ja inhonsekaisin tuntein. Nyt ei enää tarvinnut pelätä niiden alkavan väärällä hetkellä.

Pitkään aikaan en ajatellut asiaa lainkaan, kävin vain kerran vuodessa lääkärin juttusilla ja mittauttamassa hormonitasoni. Minulla oli poikaystäviä, pitkiä suhteita, seksielämä. Nautin opiskelijaelämästä. Aihe nousi vain hetkittäin esiin, kun tunsin pientä kiusallisuutta keskustella menkoista ja PMS-oireista, siteistä ja tamppooneista. Minulla ei ollut niistä pienintäkään kokemusta ja tunsin olevani hieman vähemmän nainen kuin muut. Kuukautiset ovat kuitenkin aika iso tyttöjen juttu. Välillä pohdin, että ajattelenkohan tai olenkohan erilainen verrattuna muihin naisiin?

Sitten maailmani muuttui. Rakastuin korviani myöten ja suhde kariutui lapsettomuuteeni. Yhtäkkiä vauvanrattaita, isoja vatsoja, onnellisia perheitä oli joka kulmassa! Äitiyden ihanuus tuntui minussa vihana, turhautuneisuutena, pettymyksenä, pohjattomana suruna. Olin vihainen äideille ja äideiksi kykeneville. En osannut olla vihainen pojalle, olin vihainen itselleni ja vammalleni. Intersukupuolisuudelleni.

Tajusin olevani erilainen. Aikaisemmin olin kuvitellut, että jos minä olen asian kanssa sujut, niin se riittää. Nyt ymmärsin sen olevan vasta puolet ongelmasta. Jälkikäteen ajatellen taisin ymmärtää vammani ja sen vakavuuden vasta tuossa vaiheessa. Ehkä osa surustani ja vihaisuudestani johtui siitä - minä en ole tarpeeksi, minulla on vamma, puute. Minä en voi koskaan tulla raskaaksi. Minä en voi koskaan saada omia biologisia lapsia.

Tuona hetkenä lohdutti aikoinaan minua hoitaneen lääkärin viisaat sanat: pystyn edelleenkin tulemaan äidiksi, mutta oma biologinen lapsi ei ole minulle mahdollinen. Sen siivittämänä uskalsin mieheni kanssa lähteä sijais-synnytysprosessiin, jonka ansiosta saimme suloiset kaksosemme keväällä 2016.

Intersukupuolisuudestani ja matkastamme perheeksi olen kirjoittanut enemmän blogiini

<http://www.lily.fi/blogit/matkalla-perheeksi>.